तस्मात्त्वं नर्त्तनः पार्थ स्त्रीमध्ये मानवर्ज्जितः। अपुमानिति विख्यातः षण्ढवद्विचरिष्यसि।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवं दत्त्वाऽर्ज्जुने शापं स्फुरदोष्ठी श्वसन्यथ। पुनः प्रत्यागता चिप्रमुर्व्वशी स्वगृहमात्मनः।
ततोऽर्ज्जुनस्त्वरमाणश्चित्रसेनमरिन्दमः। संप्राप्य रजनीवृत्तं तदुर्व्वश्या यथा तथा।
निवेदयामास तदा चित्रसेनाय पाण्डवः। तच्च चैवं यथावृत्तं शापञ्चैव पुनःपुनः।
न्यवेदयच्च शक्रस्य चित्रसेनोऽपि सर्व्वशः। तत आनाय्य तनयं विविक्ते हरिवाहनः। १८७०
सान्त्वयित्वा शुभैर्व्वाक्यैः स्मयमानोऽभ्यभाषत। सुपुत्त्राऽद्य पृथा तात त्वया पुत्त्रेण सत्तम।
ऋषयोऽपि हि धैर्य्येण जिता वै ते महाभुज। यत्तु दत्तवती शापमुर्व्वशी तव मानद।
स चापि तेऽर्थकृत्तात साधकस्य भविष्यति। अज्ञातवासो वस्तव्यो भवद्भिर्भूतलेऽनघ।
वर्षं त्रयोदशे वीर तं तत्र चपयिष्यसि। तेन नर्त्तनवेशेन अपुंस्त्वेन तथैव च।
वर्षमेकं विहृत्यैवं ततः पुंस्त्वमवाप्स्यसि। एवमुक्तस्तु शक्रेण फाल्गुनः परवीरहा। १८७५
मुदं परमिकां लेभे नच शापं व्यचिन्तयत्। चित्रसेनेन सहितो गन्धर्व्वेण यशस्विना।
रेमे स स्वर्गभवने पाण्डुपुत्त्रो धनञ्जयः। य इदं शृणुयान्नित्यं वृत्तं पाण्डुसुतस्य वै। न तस्य कामः कामेषु पापकेषु प्रवर्त्तते।
इदममरवरात्मजस्य घोरं शुचिचरितं विनिशम्य फाल्गुनस्य। व्यपगतमदमत्सरागदोषास्त्रिदिवगताऽभिरमन्ति मानवेन्द्राः।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि इन्द्रलोकाभिगमनपर्व्वणि उर्व्वशीशापे षट्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ ४६ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ कदाचिदटमानस्तु महर्षिरुत लोमशः। जगाम शक्रभवनं पुरन्दरदिदृक्षया।
स समेत्य नमस्कृत्य देवराजं महामुनिः। ददर्शार्द्धासनगतं पाण्डवं वासवस्य हि। १८८०
ततः शक्राभ्यनुज्ञात आसने विष्टरोत्तरे। निषसाद द्विजश्रेष्ठः पूज्यमानो महर्षिभिः।
तस्य दृष्ट्वाऽभवद्बुद्धिः पार्थमिन्द्रासने स्थितं। कथन्तु क्षत्त्रियः पार्थः शक्रासनमवाप्तवान्।
किं तस्य सुकृतं कर्म्म के लोका वै विनिर्ज्जिताः। स एवमनुसम्प्राप्तः स्थानं देवनमस्कृतं।
तस्य विज्ञाय सङ्कल्पं शक्रो वृत्त्रनिसूदनः। लोमशं प्रहसन् वाक्यमिदमाह शचीपतिः।
ब्रह्मर्षे श्रूयतां यत्ते मनसैतद्विवक्षितं। नायं केवलमर्त्यो वै मानुषत्वमुपागतः। १८८५
महर्षे मम पुत्त्रोऽयं कुन्त्या जातो महाभुजः। अस्त्रहेतोरिह प्राप्तः कस्माच्चित् कारणान्तरात्।
अहो नैनं भवान् वेत्ति पुराणमृषिसत्तमं। शृणु मे वदतो ब्रह्मन् योऽयं यच्चास्य कारणं।
नरनारायणौ यौ तौ पुराणावृषिसत्तमौ। ताविमावनुजानीहि हृषीकेशधनञ्जयौ।
विख्यातौ त्रिषु लोकेषु नरनारायणावृषी। कार्य्यार्थमवतीर्णौ तौ पृथ्वीं पुण्यप्रतिश्रयां।
यत्र शक्यं सुरैर्द्रष्टुमृषिभिर्व्वा महात्मभिः। तदाश्रमपदं पुण्यं बदरीनाम विश्रुतं। १८९०
स निवासोऽभवद्विप्र विष्णोर्जिष्णोस्तथैव च। यतः प्रवृत्ते गङ्गा सिद्धचारणसेविता।
तौ मन्नियोगाद्ब्रह्मर्षे चितौ जातौ महाद्युती। भूमेर्भारावतरणं महावीर्य्यौ करिष्यतः।
उद्वृत्ता ह्यसुराः केचिन्निवातकवचा इति। विप्रियेषु स्थिताऽस्माकं वरदानेन मोहिताः।
तर्कयन्ते सुरान् हन्तुं बलदर्पसमन्विताः। देवान्न गणयन्त्येते तथा दत्तवरा हि ते।